

Fúnebre

A Núria Font, viuda de Romeu

Jo sé que és vida així que raja i vessa
per dins d'aquestes venes fluixes i cansades.
No tinc cap cèl·lula que pugui resistir-se,
ni vull ser estrany per a ningú ni per a res.

Jo sé perquè em fa mal, ara que escric,
que la Núria enyora a en Romeu
que tant li falta.
La poesia és una arma carregada de mercuri
escapa a quasi tots, la flaire indòcil.
No sé pas dir-vos perquè m'entesto;
ens marxen els poetes en silenci,
per cloure en panegíric o patada.

Faig rams i arbres de versos obsedit.
Que el miracle ens sorprengui en plena feina.
Jo sé que és vida així que vessa
per dins d'aquestes venes brutes i avorrides.
La poesia és una arma carregada de mercuri,
—només uns pocs perduts la fan servir—.
Els altres van tirant amb les rebaixes,
la fe, la tele i el futbol;
o l'esperança de guanyar el Nobel.

Sergi JOVER i REJSEK

Escrit en ocasió de la mort del poeta Josep Romeu i Figueras (1917-2004) sobre la pell del poema que Belén Reyes dedica a Gabriel (Celaya) y Amparitu en el seu llibre *Ponerle bozal al corazón*, CELYA, Salamanca, gener 2002.